Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 5

SAUSIS – VASARIS

2010

Turinys

Mieli Tradicijos draugai!

Pradėdami naujus metus, linkime jums Dievo palaimos. Tesuteikia Jis mums ne tik žemiškų gėrybių, bet ypač tvirtumo tikėjime, pažangos dvasiniame gyvenime ir uolumo gerame. Šie metai teveda mus arčiau prie Dievo, nes mūsų trumpas gyvenimas yra ne kas kita, kaip tik kelias pas Jį.

Laikas praeina taip greitai – štai ir mes nespėjome paruošti sekančio „Aplinkraščio" numerio laiku ir taip, kaip norėjome.

Su džiaugsmu prisimename Advento pradžios rekolekcijų dieną, o taip pat šv. Ignaco dvasinių pratybų kursą. Galima teigti, jog dėl jų buvo verta stengtis. Norėtume, kad vis daugiau žmonių atrastų šiuos malonių šaltinius.

Taip pat galvojome, kaip galėtume padėti jums geriau pažinti savo tikėjimą ir gyventi pagal jį. Čia labai praverstų reguliari ir teisinga katechezė. Mes svarstome įvairias galimybes ir tikimės greitai pradėti.

Girdėjome, kad vis daugiau žmonių pageidauja tradicinių šv. Mišių. Vyskupai jau sulaukė prašymų Vilniuje ir Kaune, tačiau juos atmetė. Toks vyskupų elgesys tikrai nesutinka su popiežiaus valia. Atsisakymas leisti laikyti tradicines Mišias grindžiamas tuo, jog leidimas joms esą galioja tik Vakarų Europos šalyse, kur veikia šv. Pijaus X brolija. Tačiau tokia nuomonė aiškiai prieštarauja tiesai. Jau popiežius Jonas Paulius II paskyrė kardinolų komisiją svarstyti klausimą, ar tradicinės Mišios buvo uždraustos. Tikslus komisijos atsakymas buvo: Ne!

Tikrai verta atidžiai perskaityti knygą „Tradicinės ir Naujosios Mišios" (kurią galima įsigyti knygynuose ar pas mus), taip pat popiežiaus šv. Pijaus V bulę „Quo primum tempore", kuria jis iškilmingai patvirtino visas esmines šv. Mišių dalis visiems laikams ir griežtai uždraudė kam nors daryti kliūtis jas laikyti. Šventasis popiežius norėjo, kad būtų laikomasi tradicinio Mišių ritualo, kaip kad mes ir darome: „Taip pat apaštaliniu autoritetu bei šio laiško galia amžiams sutinkame ir leidžiame, kad jie nuo šiol sektų tiktai šiuo Mišiolu giedant ar skaitant Mišias bet kurioje bažnyčioje be jokio sąžinės skrupulo ir neužsitraukdami jokių bausmių, nuosprendžių ar cenzūrų, ir galėtų juo laisvai bei leistinai naudotis."

Mielai norėtume tai vėl priminti ir mūsų vyskupams.

Jūsų Kristuje

Kun. Josef Persie

Popiežiaus šv. Pijaus V bulė

Quo primum tempore[1]

(1570 m. liepos 14 d.)

Vyskupas Pijus, Dievo tarnų tarnas, amžinam šio dalyko atminimui

Kai tik buvome pakelti į apaštalų sosto viršūnę, Mes noriai skyrėme savo protą bei jėgas ir nukreipėme visas mintis į reikalą išlaikyti Bažnyčios kulto tyrumą. Mes siekėme tai įvykdyti ir, pačiam Dievui padedant, su visu reikiamu kruopštumu pabaigti.

Tarpe kitų šventojo Tridento Susirinkimo dekretų, Mes turėjome nurodyti šventųjų knygų – Katekizmo, Mišiolo ir Brevijoriaus leidimą bei taisymą. Su paties Dievo sutikimu jau išleidus Katekizmą liaudies mokymui ir patobulinus Brevijorių deramam Dievo šlovinimui, atrodo tikrai būtina kuo greičiau pagalvoti apie tai, kas liko šioje srityje: būtent apie Mišiolo išleidimą, kad Mišiolas atitiktų Brevijorių, būtų tinkamas ir suderintas (nes Dievo Bažnyčiai labai tinka turėti vieną psalmių giedojimo būdą ir vieną Mišių aukojimo ritualą).

Todėl šio darbo nuveikimą pavedėme rinktiniams mokytiems vyrams, o jie kruopščiai surinko visas senovines Mūsų Vatikano Bibliotekos bei kitas, kitose vietose surastas pataisytas bei nesugadintas knygas, taip pat perskaitė senų ir patikimų autorių raštus, palikusius mums prisiminimus apie šventą šių ritualų įsteigimą, ir atstatė šį Mišiolą pagal pirmykštę šventųjų Tėvų normą bei paprotį. Jau ištirtą ir pataisytą, rimtai apgalvoję, mes įsakėme jį Romoje kuo greičiau atspausdinti ir išleisti, kad iš šio nustatyto ir pradėto darbo visi gautų vaisių, kad kunigai suprastų,

[1] Iš *Missale Romanum, ex decreto SS. Concilii Tridentini restitutum*, Fr. Pustet, Ratisbonae, 1962, p. (5). Iš lotynų k. vertė kun. Edmundas Naujokaitis.

kokias nuo šiol privalo naudoti maldas, kokių laikytis ritualų ir ceremonijų Mišių aukojime.

Kad visi priimtų ir visur laikytųsi to, kas yra perduota švenčiausiosios Romos Bažnyčios, likusių bažnyčių motinos ir mokytojos, nuo šiol per visus būsimus laikus visose krikščioniškojo pasaulio provincijų patriarchalinėse, katedrų, kolegiatų ir parapijų, pasauliečių ir visų ordinų vienuolynų, tiek vyrų, tiek moterų, taip pat regulinėse karinių ordinų bei neskirtose sielovadai bažnyčiose ir koplyčiose, kuriose iš papročio ar privalomai aukojamos konventualinės Mišios garsiai su choru ar tyliai pagal Romos Bažnyčios apeigas, tenebūna Mišios giedamos ar skaitomos kitaip nei pagal Mūsų išleisto Mišiolo formulę, net jeigu jos būtų tos Bažnyčios kokiu nors būdu išskirtos arba apsaugotos Apaštalų Sosto indultu, papročiu, privilegija, net priesaika, apaštaliniu patvirtinimu ar kokiais nors kitais būdais, išskyrus tose, kuriose nuo pat įsteigimo, patvirtinto Apaštalų Sosto, buvo virš dviejų šimtų metų nuolat laikomasi papročio arba nuostatų, kaip aukoti Mišias – iš jų tokios aukojimo nuostatos ar papročio jokiu būdu neatimame. Tačiau jeigu šis Mišiolas, kurį dabar pasirūpinome išleisti, joms labiau patiktų, leidžiame, kad su vyskupo ar prelato bei visos kapitulos sutikimu būtų galima Mišias aukoti pagal jį. Šia Mūsų amžinai galiosiančia konstitucija nurodome ir įsakome, grasindami Mūsų pykčio bausme, kad iš visų aukščiau minėtų bažnyčių būtų pašalintas jų Mišiolų naudojimas, kad jie būtų visiškai ir visai atmesti, o prie šio Mūsų neseniai išleisto Mišiolo nebūtų visiškai nieko pridėta, iš jo išimta ar pakeista.

Mes nurodome ir griežtai švento paklusnumo galia įsakome visiems ir kiekvienam aukščiau minėtų bažnyčių patriarchams, administratoriams ir kitiems asmenims, išsiskiriantiems bet kokiu bažnytiniu titulu, netgi Šventosios Romos Bažnyčios kardinolams ar turintiems kokį kitą laipsnį ar pranašumą, kad nuo šiol visai praleistų ir visiškai atmestų visokius kitokius nurodymus ir apeigas iš kitų, nors ir labai senų Mišiolų, kurių iki šiol laikytasi, ir kad

giedotų bei skaitytų Mišias pagal apeigas, būdą ir normas, kurias Mes dabar perduodame šiuo Mišiolu, bei nesiimtų Mišių aukojime pridėti ar skaityti kitokių ceremonijų ar maldų, nei yra šiame Mišiole. Taip pat apaštaliniu autoritetu bei šio laiško galia amžiams sutinkame ir leidžiame, kad jie nuo šiol sektų tiktai šiuo Mišiolu giedant ar skaitant Mišias bet kurioje bažnyčioje be jokio sąžinės skrupulo ir neužsitraukdami jokių bausmių, nuosprendžių ar cenzūrų, bei galėtų juo laisvai ir leistinai naudotis.

Taip pat vyskupai, administratoriai, kanauninkai, kapelionai ir kiti bet kokio titulo pasauliečiai kunigai ar kokio nors ordino vienuoliai negali būti verčiami aukoti Mišias kitaip nei Mūsų nustatyta. Panašiai nustatome ir paskelbiame, kad jie negali būti kieno nors verčiami ar spaudžiami šį Mišiolą keisti, o šis laiškas negalės būti niekada vėlesniais laikais atšauktas ar pakeistas, bet visados liks tvirtai galiojantis. Tam negali prieštarauti ankstesnės apaštalinės ar provincialiniuose bei sinodaliniuose visuotiniuose susirinkimuose išleistos konstitucijos ir nurodymai ar specialiosios konstitucijos bei nurodymai, aukščiau minėtų bažnyčių papročiai, sutvirtinti labai senu ir neatmenamu, bet nesiekiančiu dviejų šimtų metų įstatymu, arba bet kokie priešingi įstatai ir papročiai.

Norime ir tuo pačiu autoritetu nusprendžiame, kad po šios mūsų konstitucijos ir Mišiolo išleidimo kunigai, esantys Romos Kurijoje po mėnesio, esantys [Alpių] kalnuose – po trijų, o gyvenantys už kalnų – po šešių mėnesių, arba kai tik šis Mišiolas jiems bus pasiūlytas pirkti, Mišias giedoti ar skaityti privalo pagal jį.

Kad jis liktų visame pasaulyje nesugadintas ir švarus nuo apsirikimų bei klaidų, apaštaliniu autoritetu bei šio laiško galia panašiai uždraudžiame, kad Mums ir Šventajai Romos Bažnyčiai tiesiogiai ar netiesiogiai pavaldžiose žemėse gyvenantys spaustuvininkai, gręsiant knygų atėmimo ir šimto aukso dukatų bausmei, *ipso facto* skiriamai apaštaliniam iždui, taip pat kiti bet kurioje pasaulio dalyje esantys spaustuvininkai, gręsiant ekskomunikos *latae sententiae* ir kitoms Mūsų parinktoms bausmėms, drįstų ar ketintų jį kokiu nors būdu spausdinti, siūlyti

ar priimti, kol nėra Mūsų ar Mūsų tam skirto apaštalinio komisaro toms šalims specialaus leidimo; kol šis komisaras nepalygins Mišiolo egzemplioriaus, kurį pats spaustuvininkas naudos kaip normą spausdindamas kitus, su Mišiolu, atspausdintu [Romos] Mieste pagal didįjį atspaudą; ir kol nebus pirmiau visiškai įsitikinta, kad jie sutampa ir tikrai niekuo nesiskiria.

Kadangi būtų sunku šį laišką nugabenti į visas krikščionių pasaulio vietas ir greitai visiems pateikti susipažinimui, įsakome jį kaip įprasta paskelbti ir pakabinti prie Apaštalų kunigaikščio [šv. Petro] bazilikos, prie Apaštalinės Kanceliarijos ir *Campo de Fiori* pradžioje. Taip pat įsakome, kad šio laiško spausdinti egzemplioriai, pasirašyti kokio nors viešojo notaro ir pažymėti asmens, turinčio bažnytinį titulą, antspaudu, būtų visose tautose ir vietose priimami su tokiu pat nedvejojančiu pasitikėjimu, koks būtų rodomas šiam, jeigu jis būtų parodytas ir pateiktas.

Taigi jokiam žmogui neleista šį Mūsų leidimo, įstato, potvarkio, nurodymo, įsakymo, leidimo, indulto, pareiškimo, valios, dekreto ir draudimo raštą pažeisti ar jam lengvabūdiškai pasipriešinti. O jei kas nors tai išdrįstų pabandyti, tegul žino, kad užsitraukė visagalio Dievo ir jo palaimintųjų apaštalų Petro ir Pauliaus pyktį.

Duota Romoje, Šv. Petro bazilikoje, Viešpaties Įsikūnijimo tūkstantis penki šimtai septyniasdešimtais metais, liepos Idų išvakarėse, Mūsų pontifikato penktaisiais metais.

[Sekretorius] H. Cumin. Caesar Glorierius

Bažnyčios krizė

Šitas tekstas yra ištrauka iš „Katalikų katekizmas apie Bažnyčios krizę", autorius kun. Matthias Gaudron. Visa knyga publikuojama mūsų interneto puslapyje.

1. Ar Bažnyčia iš tiesų išgyvena krizę?

Jei kas norėtų nematyti, jog Katalikų Bažnyčia išgyvena sunkią krizę, turėtų užmerkti akis. Jei 60-aisiais, Vatikano II Susirinkimo metu, dar buvo tikimasi naujo Bažnyčios suklestėjimo, tai šiandien matome visiškai priešingą vaizdą. Tūkstančiai kunigų metė savo pareigas ir tūkstančiai vienuolių bei seserų grįžo į pasaulietinį gyvenimą. Naujų pašaukimų Europoje ir Šiaurės Amerikoje taip sumažėjo, jog teko uždaryti daugybę seminarijų, vienuolynų ir kongregacijų namų. Dėl to daugybė parapijų neteko savo kunigo, o vienuolijoms teko atsisakyti daugelio mokyklų, ligoninių, senelių namų. „Šėtono dūmai per kažkokį plyšį įsiskverbė į Dievo šventovę", – skundėsi popiežius Paulius VI 1972 m. birželio 26 dieną.[2]

„Pasak vieno Fabrizio de Santiso straipsnio 1971 m. rugsėjo 25 dienos laikraštyje *Corriere della Sera*, Italijoje per pastaruosius 8 metus kunigystę metė apie 7000–8000 kunigų. Visoje Bažnyčioje nuo 1962 iki 1972 m. į pasauliečių luomą buvo grąžinti apie 21320 kunigų. Į šį skaičių neįeina tie, kurie nesirūpina oficialiai laicizuotis"[3]. Iš viso Bažnyčioje nuo 1967 iki 1974 m. savo šventąjį pašaukimą metė apie 30000 – 40000 kunigų. Šie katastrofiški įvykiai gali būti lyginami nebent tik su tuo, kas vyko XVI amžiuje vadinamosios Reformacijos laikais.

Seserų vienuolių padėtį nušviečia faktas, kurį papasakojo kardinolas J. Ratzingeris ir kurį jis pavadino „tipišku atveju". Kvebekas, prancūzakalbė Kanados provincija, 60-ųjų pradžioje turėjo daugiausia seserų vienuolių. „Tarp 1961 ir 1981 m. dėl

[2] *Der Fels*, 1972, Nr. 10, p. 313.

[3] May, Georg, *Die Krise der nachkonziliaren Kirche und wir.* Wien, Mediatrix, 1979, p. 50 ir toliau.

mirties, išstojimo bei pašaukimų stokos seserų sumažėjo nuo 46933 iki 26 294. Taigi apie 44% nuostolis, ir šio proceso pabaigos dar nesimato. Naujų pašaukimų tuo pačiu laikotarpiu sumažėjo 98,5%. Tačiau ir tarp likusių 1,5% daugumą sudaro ne jauni žmonės, o vadinamieji „vėlai pašauktieji". Tad remdamiesi paprasčiausiu apskaičiavimu visi sociologai vieningai pateikia niūrią, bet objektyvią prognozę: netrukus... iš mums žinomų moterų vienuolijų Kanadoje liks vien tik prisiminimas"[4]. Nuo to laiko perspektyvos ne ką tepagerėjo. Pvz., 1996 metais Vokietijoje rekordiškai sumažėjo kunigystės kandidatų skaičius. Vokietijos seminarijos ir vienuolynai suskaičiavo tik 232 įstojusiuosius. 1986 m. jų buvo dar 727[5].

Visur mažėja domėjimasis Bažnyčia. Tik mažuma katalikų dar vykdo sekmadienio pamaldų lankymo įsakymą. Kiekvienais metais tūkstančiai oficialiai išstoja iš Bažnyčios. Labiausiai kelia nerimą tai, kad dažniausiai Bažnyčiai nugarą atsuka būtent jauni žmonės. Iš 93000 katalikų, kurie 1989 m. Vokietijoje paliko Bažnyčią, 70% sudarė žmonės iki 35 metų. Iš viso Vokietijoje nuo 1970 iki 1993m. iš Bažnyčios išstojo 1,9 milijono žmonių. Dažniausiai pasitaikantys pasitraukimo iš Bažnyčios motyvai yra ne neapykanta ar pyktis, o paprasčiausias abejingumas. Bažnyčia nieko nebesako žmonėms, ji nieko nebereiškia jų gyvenime, todėl ji paliekama, pavyzdžiui, norint nebemokėti bažnytinio mokesčio[6]. Katalikų religija tiesiog virsta nedidelės mažumos religija. Karlo Rahnerio žodžiais, Vokietijai gresia pavojus „pavirsti pagoniška šalimi su krikščioniška praeitimi ir krikščioniškomis senienomis". Tie patys žodžiai galioja ir daugeliui kadaise krikščioniškų šalių.

2. Ar ši krizė yra tikėjimo krizė?

Krikščioniškasis tikėjimas neabejotinai nyksta. Vis mažiau tikima tokiomis pagrindinėmis krikščioniškomis tiesomis kaip

---

[4] Ratzinger, Joseph Kard., *Zur Lage des Glaubens*. München, Zürich, Wien, Neue Stadt, 1985, p. 102.

[5] *Osterhofener Zeitung*, 1996 04 19.

[6] Vokietijoje valstybė nustatė Bažnyčios mokesčius.

Dievo egzistavimas, Jėzaus Kristaus dievystė, dangus, skaistykla, pragaras. Labiausiai kelia nerimą tai, kad šias tikėjimo tiesas neigia ir tie, kurie vadina save katalikais bei reguliariai dalyvauja pamaldose.

Šiek tiek statistikos tai patvirtins. Pagal vieną laikraščio *Spiegel* apklausą, 1992 m. Vakarų Vokietijoje į Dievą tikėjo tik 56%, Jo visagalybe – 38%, gimtąja nuodėme – 30%, Jėzaus dievyste – 29%, pragaru –24%[7].

Tačiau ir tarp katalikų padėtis yra katastrofiška. Tik 43% katalikų tiki fundamentalia Kristaus realaus prisikėlimo dogma. Net tarp tų, kurie sekmadieniais vaikšto į bažnyčią, tik 55% tiki Kristaus gimimu iš mergelės, ir tik 44% – popiežiaus neklystamumu. Tarp visų katalikų procentas dar mažesnis – popiežiaus neklaidingumo dogma tiki tik 32%.

Čia atsiskleidžia visas krizės mastas: ne tik vis mažiau lieka save laikančių Bažnyčios nariais, bet ir dauguma tų, kurie dar oficialiai priklauso Bažnyčiai, nebeturi katalikų tikėjimo! Kas neigia nors vieną tikėjimo tiesą, praranda visą tikėjimą, nes tikėjimas yra visuma ir jį reikia priimti kaip visumą. Taigi jei 68% neigia popiežiaus neklystamumą, tuomet vos kas trečias katalikas turi katalikų tikėjimą.

3. Ar ši krizė yra ir moralės krizė?

Kartu su tikėjimo krize koja kojon žengia ir dorovės krizė. Jei šv. Paulius ragina krikščionis, kad šie iškrypusioje kartoje spindėtų tarsi žiburiai pasaulyje (Fil 2, 15), tai šiandieniniams krikščionims vis labiau atrodo, kad jų gyvenimo būdas neturi niekuo skirtis nuo pasaulio vaikų, nuo netikinčiųjų. Jų silpnas ir tuščias tikėjimas nebepajėgia nei įtakoti, nei tuo labiau formuoti jų gyvenimo.

Gimtosios nuodėmės susilpnintas žmogus visada linksta išlaisvinti savo geismus ir tuo būdu ima savęs nebevaldyti.

---

[7] *Der Spiegel*, 1992, Nr. 25, p. 36 ir toliau.

Krikščioniškas tikėjimas, priešingai, žmogui sako, ko iš jo Dievas laukia ir kaip jis turi gyventi, paklusdamas Dievo valiai. Tikėjimo dėka žmogus žino apie pažadus, ko jis gali tikėtis, jei vykdo Dievo įsakymus, ir apie bausmes, kurias jam skirs Dievas, jei žmogus nuo Jo nusigręš. Tikėjimas ir sakramentai sustiprina žmogų, kad jis pajėgtų nugalėti savo blogus polinkius bei visiškai atsiduoti gėriui ir Dievo meilei. Jei visa tai atmetama ir jei žmogus nebetiki, kad yra pašauktas morališkai tobulėti ir amžinai gyventi Dieve, jis vis labiau atsiduos nežabotam mėgavimuisi šio pasaulio malonumais.

Būtent tai mes šiandien ir išgyvename. Tokios dorybės kaip ištikimybė, skaistumas, teisingumas, pasiaukojimas ir pan. jau ir tarp krikščionių nebėra neginčijamos vertybės. Šiandien kas trečia šeima po 5–10 metų išsiskiria, ir visi žino, kad vis daugiau katalikų reikalauja leidimo skyryboms bei „antrosioms vedyboms". 1984m. kovo mėn. *Herderkorrespondenz* numeris rašė, kad katalikiškame Tirolyje 88% gyventojų atmeta katalikų mokymą apie kontraceptines priemones. Tuo tarpu jaunesnių nei 18–30 metų asmenų, kurie visiškai pritaria šiam mokymui, skaičius artėja prie nulio (1,8%).

4. Ar ši krizė yra ir dvasininkijos krizė?

Tai, kad trūksta pašaukimų kunigystei bei vienuoliniam gyvenimui ir, kad daugelis išstoja iš šių luomų, aiškiai rodo, kad ir pastarieji yra apimti sunkios krizės. Daug dvasininkijos atstovų prarado tikėjimą ir todėl nebegali nei perduoti, nei įkvėpti jo kitiems.

Jei, kaip matėme, net reguliariai lankančiųjų sekmadienio Mišias tikėjimas yra toks silpnas, tai priežasčių reikia ieškoti vien prastame tikėjimo skelbime. Jei kunigai reguliariai skelbtų katalikų tikėjimą, tai padėtis būtų visai kitokia. Žmonės prarado tikėjimą ne savaime – jis buvo jiems atimtas iš sakyklų ir katedrų. Jei tikėjimo tiesos pamoksluose metai po metų yra nutylimos, reliatyvizuojamos ir net atvirai neigiamos, tuomet nėra ko stebėtis, kad eiliniai tikintieji praranda tikėjimą. Jaunesni žmonės dažnai su

juo net nesusipažįsta. Taip, pvz., šiandien vaikai, eidami Pirmosios šv. Komunijos, paprasčiausiai nežino, kad mūsų Viešpats Jėzus Kristus iš tikrųjų, realiai ir substanciškai yra Eucharistijoje, nes jų klebonai patys netiki šia paslaptimi. Religijos vadovėlyje *Wie wir Menschen leben* (*Kaip mes, žmonės, gyvename*) galima perskaityti štai ką: „Kai žmonės dalyvauja Viešpaties vakarienėje kartu su Jėzumi, jie eina prie altoriaus. Kunigas duoda jiems duonos gabalėlį. Jie tą duoną valgo“[8]. Ši knyga gavo Bažnyčios *imprimatur* ir buvo leista Vokietijos vyskupų! Ernstas Kirchgässneris taip rašo apie Jėzaus Kristaus prisikėlimą: „Niekas nematė Jėzaus prisikėlimo. Jei prie Jėzaus karsto būtų buvusi pastatyta filmavimo kamera, ji nebūtų nieko užfiksavusi. Istorija apie tuščią kapą, apie vyrus ir moteris, kurie prie jo skubėjo, apie Jėzaus pasirodymus nesiekia nieko įrodyti... Jėzaus mokiniai buvo giliai sukrėsti Jėzaus mirties. Kaip jie galėjo pakelti tokį dvasios skausmą: jų Viešpats ir Mokytojas patyrė visišką pralaimėjimą ir mirė ant kryžiaus kaip nusikaltėlis? Negi jie tapo apgaviko aukomis? O juk mes turėjome viltį! – toks buvo jų skundas. Nepaisant begalinio nusivylimo, patirto dėl Jėzaus, jie vis dar slapčia buvo prie Jo prisirišę. Niekas nežino, tačiau turbūt buvo taip: keletas ištikimųjų vėl susibūrė ir drauge vis lankė Jo kapą. Ir tada tikėjimas pradėjo palengva užvaldyti jų protus. Jie įgavo tikrumą, kad Jėzus gyvas“[9].

Todėl nėra ko stebėtis, kad 1995 metų vadinamąjį *Kirchen-Volks-Begehren* (*Bažnyčios liaudies pageidavimą*), kuriame, tarp kita ko, atmetamas Bažnyčios moralinis mokymas ir reikalaujama galimybės suteikti moterims kunigų šventimus, pasirašė daug kunigų. Šiems reikalavimams pritarė netgi daug vyskupų, nors jie teigė neva nesutinką su tokios akcijos metodais. Nėra abejonės, kad „Bažnyčios liaudis“ tokių pageidavimų apskritai neturėtų, jei ji nebūtų buvusi jau daug metų savo kunigų ir mokytojų kurstoma prieš pagrindinius katalikybės principus.

---

[8] *Wie wir Menschen leben. Ein Religionsbuch.* Herder, 1972, p. 78. Imprimatur 1972 01 17 suteikė Freiburgo diecezijos generalinis vikaras Dr. Schlundas.

[9] Kirchgässner, Ernst, *Jesus – Diener der Menschen* // „Reihe für dich“, t. 51, Süddeutsche Verlagsgesellschaft, Ulm, p. 27 ir toliau.

Žinoma, tokie nusilpusio tikėjimo dvasininkai nebepajėgia laikytis celibato, nes tai gali tik tas, kas turi gyvą tikėjimą ir karštą meilę Kristui. Jokia paslaptis, kad šiandien daug kunigų daugiau ar mažiau atvirai turi nuodėmingų ryšių su moterimis, ir beveik kasdien sužinome, kad koks nors kunigas metė kunigystę, prisipažindamas jau daug metų nesilaikęs celibato. Akivaizdu, kad celibatas atbaido nuo kunigo pašaukimo daug jaunų žmonių. Tačiau užuot prieš jį polemizavus, verčiau derėtų paklausti, kodėl anksčiau atsirasdavo tiek daug vyrų, noriai sutikdavusių su tokia auka, o šiandien jau taip nėra.

5. Kuo šiandieninė krizė skiriasi nuo ankstesnių Bažnyčios krizių?

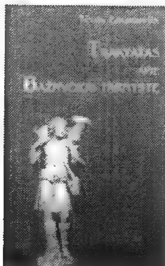
Dabartinė Bažnyčios krizė nuo ankstesnių krizių labiausiai skiriasi tuo, kad dabar patys aukščiausi Bažnyčios hierarchai, prisidėję prie krizės sukėlimo, ją gina ir visaip kliudo imtis veiksmingų priemonių jai pašalinti.

Bažnyčia jau ne kartą buvo atsidūrusi krizėje. Kunigai, vyskupai ir net popiežiai ne visada gyveno pagal Evangelijos priesakus. Dvasininkijos nemoralumas ir palaidumas dažnai vesdavo į Bažnyčios nuosmukį. Pasitaikydavo, kad kunigai ar vyskupai nukrypdavo ir nuo tikrojo tikėjimo. Tačiau dar niekada nebuvo tokio meto, kai klaidos ir atviras tikėjimo tiesų neigimas būtų platinami su Romos autoritetų ir pasaulio vyskupų pritarimu bei skatinimu. Čia ir yra dabartinės krizės ypatingumas, kad ją skatina aukščiausi Bažnyčios autoritetai, neišskiriant nė popiežiaus. Niekas kitas, o popiežius Paulius VI 1968 m. pasakė žymiuosius žodžius, kad Bažnyčia yra savigriovos procese: „Bažnyčiai atėjo neramumo, savikritikos, galima sakyti, savigriovos valanda. Tai vidinis sukrėtimas... kurio niekas po Susirinkimo nelaukė“[10]

[10] 1968 12 07 kalba // DC 1969, p. 12.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Siūlome įsigyti knygynuose, o taip pat Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.

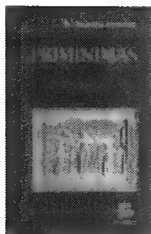
Tėvas Emanuelis - TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.
Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.
Detali teologinė ir liturginė Naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir Naujųjų Mišių tekstas.

Šveicarijos fondas „UŽ GYVYBĘ“ - „MIRJAM... KODĖL TU VERKI?“ Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.
Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Šv. Vincentas Lerinietis - PRIMINIMAS

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Arkivysk. Marcel Lefebvre - ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Kun. Juozas Lomanas - QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Segta, 80 p. Kaina 3 Lt.

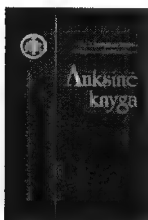
Rinkinyje pateikti interviu ir Brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad Brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

Aleksandr Dvorkin - SEKTOS. Totalitarinių sektų apžvalga

Minkštas viršelis, 524 p. Kaina 20 Lt.

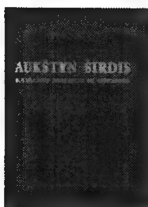
Išsamiai iš krikščioniškų pozicijų įvertinamos žymiausios totalitarinės sektos: mormonai, jehovistai, munistai, krišnaistai, „Naujojo amžiaus“ judėjimas ir t.t. Vertimą finansavo Valstybinė jaunimo reikalų taryba.

Šv. **Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas – AUKSINĖ KNYGA**

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

AUKŠTYN ŠIRDIS -
Katalikų maldos ir giesmės

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Liturginis kalendorius

Sausis

1 **Viešpaties Gimimo oktava – I klasė.** *Privaloma šventė.*
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.

2 Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.

3 **Švč. Jėzaus Vardas – II klasė.**

4 Eilinė diena.

5 Eilinė diena – IV klasė; šv. Telesforo, pop. ir kank., min.

6 Viešpaties Apsireiškimas (Epifanija, Trys Karaliai) – I klasė.
Visuot. Bažnyčioje privaloma šventė.

7 Eilinė diena – IV klasė. *Kunigų ketvirtadienis.*

8 Eilinė diena – IV klasė.

9 Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.

10 **Šv. Šeima – Jėzus, Marija ir Juozapas – II klasė.**

11 Eilinė diena – IV klasė.

12 Eilinė diena – IV klasė.

13 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Krikšto paminėjimas – II klasė.

14 Šv. Hiliaras, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Felikso, kun. ir kank., min.

15 Šv. Paulius, atsiskyrėlis, išp. – III klasė; šv. Mauro, abato, min.

16 Šv. Marcelis I, pop. ir kank. – III klasė.

17 **II sekmadienis po Epifanijos – II klasė.**

18 Šv. Priskos, merg. ir kank. min.
Prasideda maldų už krikščionių vienybę aštuondienis.

19 Eilinė diena – IV klasė; šv. Marijaus, Mortos, Audifakso ir Abakumo, kankinių, min.; šv. karaliaus Kanuto, kank., min.

20 Šv. Fabijonas, pop., ir Sebastijonas, kankiniai – III klasė.

21 Šv. Agnietė, merg. ir kank. – III klasė.

22 Šv. Vincentas ir Anastazas, kankiniai – III klasė.

23 Šv. Raimundas Penjafortietis, išp. – III klasė; šv. Emerencijonos, merg. ir kank., min. Vilniaus arkikatedros konsekr. metinės – I klasė.

24 **III sekmadienis po Epifanijos – II klasė.**

25 Šv. apaštalo Pauliaus Atsivertimas – III klasė.

26 Šv. Polikarpas, vysk. ir kank. – III klasė.

27 Šv. Jonas Auksaburnis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.

28 Šv. Petras Nolaskas, išp. – III klasė; šv. Agnietės, merg. ir kank., antrasis min.

29 Šv. Pranciškus Salezas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.

30 Šv. Martyna, merg. ir kank. – III klasė.

31 **Septuagezimos sekmadienis – II klasė.**

Vasaris

1 Šv. Ignotas Antiochietis, vysk. ir kank. – III klasė.
2 Švč. M. Marijos Apsivalymas (Grabnyčios) – II klasė.
3 Eilinė diena – IV klasė; šv. Blažiejaus, vysk. ir kank., minėjimas.
4 Šv. Andriejus Korsinis, vysk. ir išp. – III klasė.
Kunigų ketvirtadienis.
5 Šv. Agota, merg. ir kank. – III klasė.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
6 Šv. Titas, vysk. ir išp. – III klasė; šv. Daratos, merg. ir kank., min.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
7 **Seksagezimos sekmadienis – II klasė.**
8 Šv. Jonas Matietis, išp. – III klasė.
9 Šv. Kirilas Aleksandrietis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Apolonijos, merg. ir kank., minėjimas.
10 Šv. Skolastika, merg. – III klasė.
11 Nek. Mergelės Marijos Apsireiškimas (Lurdo Marija) – III klasė.
12 Šv. Septyni Švč. M. Marijos Tarnų Ordino Steigėjai, išp. – III klasė.
13 Švč. M. Marijos šeštadienis
14 Kvinkvagezimos sekmadienis – II klasė.
15 Šv. Faustino ir Jovitos, kankinių, min.
16 Eilinė diena – IV klasė.
17 Pelenų diena – I klasė.
Privalomas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiško valgio.
18 Ketvirtadienis po Pelenų dienos – III klasė; šv. Simeono, vysk. ir kank., minėjimas.
20 Šeštadienis po Pelenų dienos – III klasė.
21 I gavėnios sekmadienis – I klasė.
22 Šv. apaštalo Petro Sosto – II klasė; šv. ap. Pauliaus ir eilinės dienos minėjimas.
Katedros aplankymas – vis. atl.
23 Eilinė diena – III klasė; šv. Petras Damijanis, vysk., išp. ir Bažn. mok. minėjimas.
24 Šv. Motiejus, apaštalas – II klasė; gavėnios metų ketvirčio dienos min.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiško valgio.
25 Eilinė diena – III klasė.
26 Gavėnios metų ketvirčio diena – II klasė.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiško valgio, patariamas pasninkas.
27 Gavėnios metų ketvirčio diena – II klasė; šv. Sopulingosios Mergelės Gabrieliaus, išp., minėjimas.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiško valgio.
28 II gavėnios sekmadienis – I klasė.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

10.00 Švč. Sakramento adoracija,
11.00 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Šiokiadieniais:

I-III ir V:
7.15* šv. Mišios / 17.15 rožančius / 18.00 šv. Mišios.
IV:
7.15* šv. Mišios / 17.00 Švč. Sakramento adoracija / 18.00 šv. Mišios.
VI:
8.15* / 9.00 šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8-618-12953.

Galimybė atlikti išpažintį iki rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį - iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Nuo kovo mėn. pamaldos vakare prasidės viena valanda vėliau.

Šiauliai

Švč. Merg. Marijos Gimimo koplyčia

Vilniaus g. 68.

Sekmadieniais:

16.30 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Galimybė atlikti išpažintį iki Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Yra galimybė susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų (tel. 8-618-12953).

NAUJIENOS

Mes planuojame išleisti:

Prel. Dr. F. Barkus – DIEVAS IR ŽMOGUS
Labai geras katekizmas suaugusiems ir vyresniems vaikams. Pirmą kartą išleistas Romoje 1950 m., maždaug 500 p.
(Dėl koregavimo darbų pavėluos.)

BAŽNYČIOS MOKYMAS –
I knyga: Apie Bažnyčią
„Apie Bažnyčią" prasideda knygų serija su garsiomis enciklikomis, (daugelis iš jų pirmą kartą išversta į lietuvių kalbą). Šie tekstai yra kaip paslėptas lobynas. Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir davė atsakymą.
(Pasirodys vasario mėnesį.)

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT-45320 Kaunas
Tel./Faks: (8-37) 749563
Tel: (8-37) 345357
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Mob.: 8-618-12953
Interneto svetainė: http://fsspx.lt
Mūsų sąskaitos Vilniaus banke:
VšĮ „LAETITIA", a.s.: LT 17 7044 0600 0100 9465 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA", a.s.: LT 02 7044 0600 0542 9928 (knygoms)
Įmonės kodas: 110089710